

„...TUDJÁTOK MEG, HOGY KÖZEL VAN,
AZ AJTÓ ELŐTT”

Hogyan hat ez a bizonyosság a mindennapi életünkre?

„...tudjátok meg, hogy közel van, az ajtó előtt”

Hogyan hat ez a bizonyosság a mindennapi életünkre?

Az imahét célja

Az évenkénti, közös könyörgésre alkalmas adó imahét rendeltetése az, hogy átgondoljuk, hogyan állunk személyesen Isten előtt, és mérlegeljük Isten művének helyzetét, szükségleteit. Arra biztat, hogy imádkozzunk egy akarattal a valódi, felülről jövő lelki megújulásért és a helyi gyülekezet épüléséért.

Gondosan készítsük elő az imahetet, szervezzük meg az imacsoportokat! Lehetőség szerint a gyülekezetbe járni nem tudó, idős vagy beteg testvéreink otthonába is szervezzünk imaórát. Ne érezzék magukat magányosan ők sem az imahét idején, részesüljenek a testvéri közösség és a közös könyörgés áldásából.

Tervezzük úgy az időbeosztásunkat, hogy az imahét minden napján, de legalábbis minél több alkalommal jelen lehessünk a közös könyörgésen! Ami csak elhalasztható munkánk, ügyintézésünk van ezen a héten, tegyük át inkább a következő hétre. Akkor ízeljünk meg igazán az imahét áldását, ha valóban komolyan vesszük, és áldozatot hozunk azért, hogy testvéreinkkel együtt könyörögjünk. Az imahét pozitív következményei kézzelfoghatóan megmutatkoznak majd mind az egyéni, mind a gyülekezeti életünkben.

Az áldást jelentő imaóra elengedhetetlenül szükséges feltételei

1. Ne késsünk el! Legyünk ott inkább néhány perccel előbb, és elcsendesedve készüljünk a kezdésre.

2. Ne beszéljünk hétköznapi, ügyes-bajos dolgokról az imaóra előtt és után, mert elvonja a figyelmet, elvész az áhítat.

3. Legyen az imaórának vezetője, aki gondoskodik a pontos kezdésről és az egész alkalom illő levezetéséről. Ide tartozik, hogy a közös ima kezdetén a résztvevők közreműködésével összegzi, mi mindenért fog együtt imádkozni az imacsoport.

4. Ügyeljünk arra, hogy ne imádkozzunk hosszan! Egyéni kérések nem valók a közös imádságba, ahol mindannyiunk hálaírával és együttes kéréseinkkel folyamodunk Istenhez. Ne soroljunk el egy imában mindent, amiért könyörögni szeretnénk, hanem ki-ki csak egy-két dolgot említsen, ami különösen a szívéen van, tekintsük úgy, hogy együtt mondunk egy közös imát, kiegészítve egymás imádságait.

5. Ne imádkozzunk olyan halkán, hogy a többiek ne tudjanak együtt imádkozni velünk. Az alázatnak nem abban kell kifejezésre jutnia, hogy mások számára alig hallhatóan imádkozunk.

6. Ne legyenek hosszú szünetek az egyes imádságok között! Aki készletet kap az imádságra, vegyen bátorságot és szólaljon meg mindjárt az előző imádkozó után.

7. Áment csak az egyes imádságok végén mondjunk mindannyian, egyetértésünk, együttes imádkozásunk kifejezésésként.

A hosszú és az érthetetlenül halk imádságok, valamint a vontatott imaóra, ahol nehezen szólalnak meg az imádkozók, inkább nyomasztó, mint felemelő. Megoldhatja az imádkozás vágyát a többi résztvevőben.

Bárcsak egy akarattal tudnánk az Úr elé járulni, és minden résztvevő áldást nyerne!

December 1., szombat

Valóban hisszük, hogy Jézus eljövetele közel, sőt „az ajtó előtt” van?

„Legyenek derekaitok felövezve,
lámpásaitok meggyújtva,
ti meg hasonlók az olyan emberekhez,
akik az urukat várják, mikor jön meg
a menyegzőről, hogy amikor megjön
és zörget, azonnal megnyissák neki.”
(Lk 12,35–36)

Amikor ezt komolyan hitték...

Hasonlítsuk össze mai adventvárásunkat azoknak a hívőknek a tapasztalatával, akik a 2300 éves prófécia lejártakor, 1844-ben várták az Urat, az észak-amerikai Miller-mozgalom idején:

„A Krisztus második eljöveteléről szóló tanítás elfogadói ráébredtek arra, hogy meg kell térniük, és meg kell alázkodniuk Isten előtt. Sokan, akik hosszú ideig ingadoztak Krisztus és a világ között, ekkor úgy érezték, hogy ideje állást foglalniuk. Az örökkévalóság dolgait valóságnak látták. A menny közel volt hozzájuk, és Isten előtt bűnösnek érezték magukat. Tudták, hogy az idő rövid, és embertársaik érdekében gyorsan kell cselekedniük. A földi világ jelentéktelenné vált, mintha kitérült volna előttük az örökkévalóság...

Az üzenet... nagy érdeklődést keltett... Mindenütt hallatszott a szívhez szóló bizonyosságtevés... Mindenkit arra buzdítottak, hogy teremjenek megtéréshez illő gyümölcsöket. Ahol csak felhangzott az üzenet, megérintette az emberek szívét. Minden rendű és rangú ember tódult az

adventhívők istentiszteleteire... Ezeken az összejöveteleken érezhető volt a szent angyalok jelenléte, naponta növekedett az adventhívők száma. Amikor újra és újra felhangzottak Krisztus közeli eljövetelének bizonyítékai, tömegek hallgatták némán, lélegzet-visszafojtva...

Őszinte bűnvallomások hangzottak el, és a családtagok egymás üdvösségéért fáradtak... Sokan egész éjszaka buzgón könyörögtek a bűnbocsánat bizonyosságáért, vagy rokonaik és barátaik megtéréseért...

Akik azt remélték, hogy nemsokára szemtől szemben állnak Megváltójukkal, olyan ünnepeles boldogságot érezték, amelyet nem lehetett szavakkal kifejezni... Reggelenként elsődleges kötelességüknek tartották, hogy meggyőződjenek arról, Isten elfogadja-e őket. Szívük szorosán összefonódott, sokat imádkoztak egymással és egymásért... Isten jóváhagyásának bizonyossága fontosabb volt nekik, mint a mindennapi táplálék. Ha felhő borult lelkükre, nem nyugodtak addig, amíg el nem vonult. Amikor Isten irgalmas bocsánatáról megbizonyosodtak, vágyakoztak arra, hogy megláthassák Őt, akit lelkük szeret.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, 304., 328–330., 359–360. o.)

Az egykori és a mai alvó tanítványok

Nem úgy van ma, hogy a végső idők sokasodó, sűrűsödő jelei felébresztenek, felráznak bennünket egy rövid időre, de aztán ismét és ismét visszaalszunk?

„[Jézus tanítványai] nem vették szívükre Uruk ismételt figyelmeztetését: „Vigyázzatok és imádkozzatok!” (Mt 26,41) Először megrendültek, amikor meglátták Mesterüket, akit mindig higadt méltóság jellemzett, felfoghatatlanul nagy szomorúsággal küzdeni... Nem az volt a szándékuk, hogy magára hagyják Őt, de nem értették meg, hogy éberség, vigyázás és komoly ima szükséges ahhoz, hogy ellenállhassanak a kísértésnek... János, a szerető és szeretett tanítvány is aludt... Jézus az alvó tanítványokban az alvó gyülekezet képét látta, tanítványokat akik szunnyadnak, amikor virrasztaniuk kellene.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 593–594. o.; „*A Te Igéd igazság*”, 128. o.)

„A régi zászlóvivők tudták, mit jelent imában küzdeni Istennel, és miként lehet részesülni Lelke kiárasztásának örömeiben. Engedünk-e a mennyei szenthelyen folyó megtisztító munkának, vagy valamiféle kényszerítő erőre várunk, ami ébredésünk előtt majd a gyülekezetre száll? Az egész egyház megújulásában reménykedünk? Az az idő sohasem jön el.

Sokan vannak a gyülekezetekben, akik nem tértek meg, akik nem egyesülnek küzdő, kitartó imában. Erre a munkára egyénileg kell elszánnunk magunkat! Többet kell imádkoznunk, és kevesebbet beszélnünk!... Sokkal jobban kell félnünk a belső akadályoktól, mint a külsőktől... Sátán semmitől nem fél annyira, mint attól, hogy Isten népe minden akadályt eltávolít az útból, hogy ezáltal az Úr kitölthesse Lelkét a most

még lankadó, bűnös gyülekezetre. Ha Sátánon múlna, egyetlen ébredés sem lenne Isten népe körében az idők végezetéig.

De nem vagyunk tudatlanok a módszereit illetően. Lehetséges ellenállni erejének. Ha elkészült Isten Lelke számára az út, az áldás is eljön. Sátán éppúgy nem tudja megakadályozni az Isten népére hulló áldás záporát, ahogy nem zárhatja be az égbolt ablakait, hogy ne essen eső a földre. Gonosz emberek és démonok nem állhatnak Isten műve útjába, nem zárhatják el Lelke jelenlétét népe tagjai előtt, ha ők odaadó, megtört szívvel megbánják és elhagyják bűneiket, s hit által Isten ígéreteire hivatkoznak...

Isten Lelke nem jöhet el addig, amíg az út nem készül el számára. Komoly önvizsgálatot kellene tartani! Egyesült, kitartó imádkozásra, és az Isten ígéreteire hivatkozó, élő hitre van szükség. Ne a testünkre öltünk gyászruhát, mint a régi időkben, hanem lelkünket alázzuk meg mélységesen! Semmi okunk sincs az öndicséretre és önelégültségre... Alázzuk meg magunkat Isten hatalmas keze alatt! Ő megvigasztalja és megáldja az őszinte keresőket. A munka előttünk áll. Akarunk-e ebbe bekapcsolódni? Gyorsan kell dolgoznunk, nagy lépésekkel kell előrehaladnunk! Fel kell készülnünk az Úr nagy napjára!” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I. köt., 115–119. o.)

Bárcsak kezdete lehetne ez az imahét egy lelki ébredésnek, a holtpontról való kimozdulásnak!

December 2., vasárnap

Foglalkoztat-e bennünket, hogyan állunk majd meg a Bíró előtt?

„Ha az igaz is alig tartatik meg,
hová lesz az istentelen és a bűnös?”
(1Pt 4,18)

„A vizsgálati ítélet lezárulásakor mindenkinek eldől a sorsa – életre vagy halálra. A kegyelemidő röviddel azelőtt ér véget, hogy az Úr megjelenik az ég felhőiben. Krisztus – előretételezve korunkra – kijelenti: »Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is, és aki tisztátalan, legyen tisztátalan ezután is, aki igaz, legyen igaz ezután is, aki szent, szenteltesse meg ezután is. Ímé hamar eljövök, és juttatom velem van, hogy megfizessek mindenkinek, amint az ő cselekedete lesz.« (Jel 22,11–12)

Az igazak és a bűnösök ekkor még halandó életüket élik a földön. Az emberek ültetnek és építenek, esznek és isznak, mit sem tudva arról, hogy a mennyei templomban elhangzott a végső, megmásíthatatlan döntés. Az özönvíz előtt Noé belépett a bárkába, és Isten bezárta annak ajtaját, a bűnösök pedig kívül maradtak. Az utóbbiak, nem tudva, hogy végzetük megpecsételődött, még hét napig éltek nemtörődöm, élvezetszerető életüket, és kinevették a közelgő ítéletre figyelmeztető intéseket. »Akképpen lesz – mondja Megváltónk – az Emberfiának eljövetele is.« (Mt 24,39) Csendben, észrevétlenül, mint éjfélkor a tolvaj, jön el a döntő óra, amikor minden ember sorsa megpecsételődik, és Is-

ten végleg visszavonja kegyelmét a bűnöstől. »Vigyázzatok azért..., hogy ha hirtelen megérkezik, ne találjon titeket aludva!« (Mk 13,35–36) Veszélyben vannak, akik belefáradtak az örökösbe, s a világ varázsai felé fordulnak. Lehet, hogy éppen abban az órában mondja ki az egész föld Bírája az ítéletet: »Mégmértél a mérlegen, és híjával találtattál.« (Dn 5,27)» (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, 437. o.)

„Újra és újra figyelmeztetést kaptam az időmeghatározást illetően: Isten népe számára többé nem lesz időn alapuló üzenet. Sem a Szentlélek kitöltésének, sem Jézus eljövételének pontos idejét nem fogjuk megtudni... Senki sem képes annak megjövendölésére, hogy ez pontosan mikor lesz, mert »arról a napról senki sem tud«. Soha nem mondhatjuk, hogy egy, két vagy öt év múlva jön el. De későbbre se tolhatjuk eljövételét, azt állítva, hogy talán tíz vagy húsz év múlva sem érkezik el.» (Szemlélmények Ellen G. White írásából, I. köt., 179. o.)

Cselekedeteink, jellemünk, szívünk indítékai az ítélet mérlegén

Igaznak nyilváníthat-e engem az „igaz Bíró” (2Tim 4,8) az ünnepélyes mennyei ítélőszék előtt (Dn 7,9–10)? Eltörölheti, megsemmisítheti-e bűneim feljegyzését mindörökre? – ezek a legfontosabb kérdések ma mindannyiunk számára.

„Tudjuk, hogy a tíz szűz képviseli a hitvalló hívőket. Közülük öt bölcs, öt pedig balga. Attól félek, ez az átlag, amelyet az Úr előre látott, hogy a hívők készek vagy

készületlenek lesznek. Mégis sokan azok közül, akik bár nagy világosságban, lehetőségekben és kiváltságokban részesültek, nem rendelkeznek többel, mint az igazság elméleti ismeretével. Sokan azt képzelik, hogy csupán ez az ismeret az, amelyet Isten elvár. Ezek az emberek nem cselekvői az igének.” (Ellen G. White: *1888-as anyagok/ Kiben bízhatunk?*, IV. köt., 1455/88. o.)

„Mi lehetne nagyobb öncsalás, mint ha abban bizakodunk, hogy amit teszünk, az helyes, miközben valójában teljes mértékben rossz? A hű Tanúbizonyosság üzenete szerint Isten népe szomorú öncsalásban leledzik. Nem tudják, hogy állapotuk Isten szemében szájalomra méltó. Akiknek az üzenet szól, abban a hitben ringatják magukat, hogy emelkedett lelkiállapotban vannak, de Jézus üzenete letöri ezt a hamis biztonságérzetet a megdöbbentő leleplezéssel: valódi lelkiállapotunk vakság, szegénység, elesettség. A bizonyágtétel metszően éles és szigorú, de nem lehet benne tévedés, mert a hű Tanúbizonyosság az, aki szól... Azoknak, akik tudásuk és teljesítményük miatt biztonságban érzik és gazdagnak hiszik magukat a lelki tudás tekintetében, nehéz elfogadniuk az üzenetet, amely kijelenti, hogy tévedésben vannak, kegyelmi és lelki ajándékok híján valók.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, III. köt., 252–253. o.)

„Isten szolgálói hangoztatják a Szentlélek ihlette figyelmeztető üzeneteket, feltárják a tévelygők jellemhibáit, de a válasz ennyi: »Nem vonatkozik rám. Nem veszem magamra az üzenetet. Amit tudok, azt megteszem, hiszek az igazságban.«” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, V. köt., 101. o.)

„Amikor Jézus befejezi közbenjárását a mennyei templomban, az akkor élőknek közbenjáró nélkül kell megállniuk a szent Isten előtt. Ruhájuknak hótisztának kell lennie, jellemüknek a meghintés vére által meg kell tisztulnia a bűntől. Isten kegyel-

me és kitartó emberi igyekezet által győzniük kell a bűn ellen vívott harcban. Miközben a vizsgálati ítélet folyik a mennyben, és Krisztus a bűnbánó hívők bűneit eltávolítja a templomból, a földön Isten népe között a megtisztulás, a bűntől való szabadulás különleges munkájának kell végbemennie... E munka lezárulásakor Krisztus követői készen lesznek Uruk fogadására. »Kedves lesz az Úrnak a Júda és Jeruzsálem ételáldozata, mint a régi napokban és előbbi esztendőkből.« (Mal 3,4) Akkor az egyházon, amelyet Urunk magához fogad eljövetelekor, nem lesz semmilyen folt (Eféz 5,27). Olyan lesz, »mint a hajnal, szép, mint a Hold, tiszta, mint a Nap, rettenetes, mint a zászlótábor« (Én én 6,7).” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, 379–380. o.)

„Most kell szeplőtlenül megtartanunk magunkat és gyermekeinket a világtól. Most kell megmosnunk és megfehérite-nünk ruhánkat a Bárány vérében. Most kell felülkerekednünk büszkeségünkön, szenvedélyeinken és lelki restségünkön! Most kell fölébrednünk, és elszánt igyekezettel kiegyensúlyozottá tennünk jellemünket. »Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a szíveteket!« (Zsid 3,7) Mit tesztek, testvéreim, a felkészülés komoly feladatának elvégzéséért?” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, V. köt., 215–216. o.)

„Mindnyájunknak meg kell jelennünk a **Krisztus ítélőszéke előtt**” – mondja az Írás (2Kor 5,10). **Mindennap gondolunk-e erre? Meggyőző-e minket az ige ünnepélyes kijelentése arról, hogy komoly változásra van szükségünk, mégpedig ma, késedelem nélkül? Tisztán látjuk-e, hogy egyetlen úton lehetséges ez, ami nem más, mint a valódi, naponkénti, Krisztus általi bűnrendezés, és a Szentlélek kérése, hogy folyamatosan munkálkodjék bennük?**

December 3., hétfő

Küzdünk-e a családtagjaink megtéréséért?

„Ímhol vagyok én és a gyermekek,
akiket adott nékem az Úr.”
(Ésa 8,18)

„Felettébb örültem, hogy olyanokat találtam
gyermekeid között, akik igazságban járnak,
amint parancsolatot vettünk az Atyától.”
(2Jn 4)

Milyen intést közvetít Lót története?

Mire figyelmeztet bennünket Jézus felhívása, amelyet a végidőben élő keresztények számára fogalmazott meg?: „Emlékezzetek Lót feleségére!” (Lk 17,32) Ha nem teszünk bizonyosságot családtagjainknak szóval és az életünkkel arról, hogy „idegenek és vándorok” vagyunk e földön, akik „jobb hazát” keresünk, ha nem küzdünk imában megtérésükért, ha nem szólunk nekik arról, hogy Krisztus eljövetele a küszöbön áll, akkor olyan fájdalmat és veszteséget élhetünk át a kegyelemidő lezárakor, mint Lót.

„Lót kisietett, hogy figyelmeztesse gyermekeit. Megismételte az angyalok szavait: »Keljetek fel, menjete ki e helyből, mert elveszíti az Úr e várost!« De azoknak úgy tűnt, mintha csak tréfálna. Nevettek »babonás félelmén«... Lányai a férjek befolyása alatt álltak. Elég jól éltek Sodomában, és a veszélynek semmilyen jelét nem látták.

Lót szomorúan tért vissza otthonába. Az angyalok felszólították, hogy induljon, vigye magával feleségét és még otthon lakó két leányát... Többi gyermeke ragaszkodott Sodomához, felesége pedig nem akart nélkülük távozni. A gondolat, hogy ott hagyja azokat, akiket a legjobban szeretett,

elviselhetetlennek tűnt Lót számára... A bántól kábultan még késlekedett, vonakodott távozni... A mennyei küldöttek kézen fogták Lótot, feleségét, lányait, és kivezeték őket a városból. Azután visszafordultak Sodomába, hogy elvégezzék a pusztítás munkáját. Egy másik angyal közeledett most Lóthoz... Parancsa meglepően hangzott: »Mentsd az életedet, hátra ne tekints, a hegyre menekülj, hogy el ne vessz!«... Lót azonban zavarodottan és ijedten esedezett, hogy nem teheti meg azt, amit tőle kívánnak. Félt, hogy menekülés közben utoléri a csapás és meghal. Mivel ott élt a gonosz városban, a hitelenség közepette, hite elhomályosult. A menny Fejedelme állt mellette, ő mégis úgy könyörgött életéért, mintha Isten, aki a gondviselés és szeretet ilyen bizonyosságát adta, nem őrizné meg továbbra is. Rá kellett volna bíznia magát a mennyei küldöttre, akaratát és életét az Úr kezébe kellett volna tennie, minden kétség és kérdés nélkül. Ha Lót habozás nélkül engedelmeskedik az angyal intésének, felesége is megmenekülhetett volna. Példája megmentette volna társát attól a bűntől, amely megpecsételte a sorát. Lót vonakodása azonban arra készítette feleségét, hogy ne vegye egészen komolyan Isten figyelmeztetését.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 159–161. o.)

Felelősségünk gyermekeinkért

„Aki valóban megtért, tudni fogja, hogy ha gyermekei vannak, akkor kötelességei a saját otthonában kezdődnek. Gyermekei mérhetetlenül értékesek számára. Minden erejével az Úr oldalára igyekszik állítani

őket. Türelmesen, fáradhatatlanul törekszik úgy nevelni gyermekeit, hogy sohase váljanak a Megváltó ellenségeivé.

Szülők! Isten a gyermekeknél sem nézheti el az igazságtalanságot. Nem fogadhat el olyan gyermekeket, akiknek életében bűnös szenvedélyek nyilatkoznak meg. Nem mentheti meg őket a nyomorúság idején. Beletörődtek talán abba, hogy hanyagságotok következtében gyermekeitek elvesznek?

Szülők, tegyétek fel magatoknak ezt a komoly kérdést: Úgy neveltük-e gyermekünket, hogy engedjen a szülői tekintélynek és engedelmeskedjék Istennek, szeresse Őt, törvényét pedig élete legfőbb útmutatójának tekintse? Arra neveltük-e, hogy Jézus misszionáriusa legyen, hogy mindenkor jót cselekedjék?

Már egészen kicsi korukban meg kell tanítani a gyermekeket arra, hogy hibáikat és tévedéseiket Jézus elé vigyék. Tanítsátok őket, hogy kérjenek naponta bocsánatot minden rosszért, amit elkövettek... Ismertessük meg velük hitünk alapelveit, az okokat, amiért szombatünneplők vagyunk, s azt is, miért hívott el bennünket Isten gyermekeit, hogy választott nép, szent nemzet legyünk. Magyarázzuk meg egyszerű szavakkal ezeket gyerekeinknek, hogy könnyen megértsék. Ahogyan növekednek, szabjuk a tanításokat képességeikhez, míg csak szélesen és mélyen nem rakjuk le bennük az igazság alapjait.

A családi áhítatot nem szabad a körülményektől függővé tenni. Nem engedhetjük, hogy a tennivalók miatt elhanyagoljuk az imádságot. Ha így teszünk, azt a benyomást keltjük gyermekeinkben, hogy az imának nincs különösebb jelentősége.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, IX. köt., Elfogadható szolgálat és Vonzó áhítat c. fej.; *Bizonyságtételek a gyülekezet számára*, régi kiadás, 150. o.; *Gyermeknevelés*, 340., 344–348., 351–352., 366. o.)

Keressük az elveszetteket a családban!

„Az elveszett drachma példázata a családnak szól... Lehet a családtagok között olyan, aki elidegenedett Istentől, mégis milyen kevesen törődnek azzal, hogy az Isten által rájuk bízott érték el ne vesszen!

A példázat szerint az asszony szorgalmasan keresi az elveszett ércpénzt. Gyertyát gyújt és kisöpri a házat. Mindent elmozdít a helyéről, ami akadályozza a keresésben. Bár csupán egy pénzdarabja vészett el, nem adja fel a küzdelmet, míg meg nem találja. Ez áll a családi életre is: ha a család csupán egy tagja távolodott is el Istentől, mindent meg kell tenni a megkereséséért... Gondosan mérlegeljétek szokásaitokat! Járjatok utána, nincs-e valami félreértés, valamely hiba a magatartásokban, amely miatt ő makacsul kitart megtéretlenségében.

De azok se csüggedjenek el, akik elhanyagolták kötelességüket. A drachmáját elvesztett asszony addig kutatott, amíg megtalálta. Hasonló hittel és imával munkálkodjanak a szülők családjukért, szeretetben – mindaddig, amíg örömmel elmondhatják: »Ímhol vagyok én és a fiak, akiket adott nekem az Úr.« (Ésa 8,18)” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, „Ez bűnösöket fogad magához” c. fej.)

„Soha ne nyugodjatok bele, hogy gyermekeitek Jézustól elkülönülten nőjenek fel! Soha ne érezzétek jól magatokat, amíg ők hidegek és közömbösek! Éjjel-nappal könyörögjétek Istenhez! Imádkozzatok és munkálkodjatok gyermekeitek üdvösségéért!” (Ellen G. White: *Gyermeknevelés*, 393–394. o.)

Számon tartjuk-e múltbeli hibáinkat, tévedéseinket és mulasztásainkat, amelyeket családtagjainkkal szemben elkövettünk? Akarjuk-e mostantól, Isten segítségével hívásával elhagyni a rosszat, jóvátenni, ami jóvátehető, és hűségesen, naponta könyörögni családtagjaink megtéréséért?

December 4., kedd

Hogyan viszonyulunk hittestvéreinkhez az idő rövidsége tudatában?

„Ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.”
(Mt 23,8)

„A lecsüggesztett kezeket és az ellankadt térdeket egyenesítsétek fel..., hogy a sánta el ne hajoljon, sőt inkább meggyógyuljon.”
(Zsid 12,12–13)

A kegyelemidő rövidségének tudatában fokozott figyelemmel és szeretettel kell törődnünk egymással. Az ellenség azt akarja előidézni, hogy a gyülekezetben is megvalósuljon „a szeretet kihülése” (Mt 24,12). Fájdalommal kell elismernünk, hogy ezt nagymértékben sikerült elérnie az élet hajszája, személyes hitéletünk gyengülése által, és egyéb eszközökkel. Ha elveszítjük „első szeretetünket” Krisztus iránt, vagy akár csak alábbhagy ez a szeretet, akkor törvényszerű, hogy az egymás iránti szeretet is kihül vagy megfogyatkozik. Ebben az állapotban vagyunk, de nem maradhatunk így!

Milyen együttérzést, egymással való törődést szeretne látni Jézus a gyülekezet tagjai között?

„Lelki eredményességünk egyik legnagyobb akadálya az egymás iránti szeretet és tisztelet hiánya... A menny világosságára van szükségünk, hogy amikor testvéreink arcára tekintünk, arra gondoljunk, hogy Krisztus vére árán vásárolta meg őket. Úgy kell szeretnem őket, ahogyan Krisztus szeret engem. Ők az én munkatársaim az aratás mezején, ezért egységben kell lennem velük... Isten Lelkét bántjuk

meg, ha gonoszt feltételezünk egymásról, ha szívünk gondolatát a Vádoló uralja, aki éjjel-nappal vádolja testvéreinket Isten előtt. Sátánnak kiképzett harcosai vannak a feladatra, hogy szétdúlják az egységet a testvérek között, melynek megteremtéséért Jézus oly súlyos áldozatot hozott...

Ne vétkezzünk azzal, hogy meghallgatjuk a testvérek elleni híreket, vagy gonoszt gondolunk róluk. Minden gonosz beszéd, minden szó, amelyet gúny hat át, minden olyan megjegyzés, amely leszól valakit, mind-mind a Krisztus imájától való eltávolodás...

Testvéreim, ha cselekvői is leszünk az Igének, nem csupán hallgatói, akkor sokkal kevesebbet foglalkozunk majd magunkkal, ösztönös érzéseinkkel és büszkeségünkkel, s akkor másokat valóban többre fogunk becsülni önmagunknál.

Minden gyülekezet komolyan igyekezzon kiirtani a gonosz beszédet, a bíráló lelkületet mint olyan bűnöket, amelyek a legnagyobb rosszat termik a gyülekezetben. Mint magának Sátánnak a cselekedete, úgy essék megrovás alá a rideg hibakeresés... Isten félelmétől és szeretetétől készítette mindenki zárja be fülét a pletyka előtt...

Sokan, még azok közül is, akik lelkiismeretes kereszténynek látszanak, nem fordulnak egyenesen azokhoz, akik szerintük hibát követtek el, hogy Krisztus szellemében tárgyalják meg az ügyet és imádkozzanak egymásért.” (Ellen G. White: *Kiben bízhatunk?*, I. köt., 11., 40. o.; *Bizonyságtételek*, II. köt., 85., 287., 289. o.)

Úgy bánunk-e meggyengült, megkísértett, tévelygő testvéreinkkel, amint erre Jézus példát adott?

„Hiányzik a mély odaadás, a lelket megindító szeretet és szánakozás a megkísértettek és tévelygők iránt. Milyen keveset találunk Krisztus szánakozó gyengédségéből hitvalló követői között! Ha valaki megbotlik, a többiek veszik a bátorságot, és a lehető legsötétebb színben tüntetik fel az esetet. Könyörtelen szigorral bánunk el testvérükkel, pedig talán ők is bűnösök másvalamiben. Úgy tüntetik fel a tudatlanságból, meggondolatlanságból vagy gyengeségből elkövetett tévedést, mint előre eltervezett, szándékos bűnt. Ha letérni látnak valakit a helyes útról, így szólnak: »Ugye megmondtam! Tudtam, hogy megbízhatatlan.« Ez Sátán álláspontja. Ujjonganak, mert gonosz gyanúsítgatóik igaznak bizonyultak...

Emelkedjünk fel ebből az állapotból, másként méltatlanok vagyunk a keresztény névre. Ápoljuk Krisztus lelkületét, amellyel a bűnösök megmentéséért fáradozott! A tévelygők ugyanolyan kedvesek előtte, irgalmának ugyanolyan győzelmi jelvényeivé, országának örököséivé válhatnak, mint mi... Csak azok élnek Krisztusért, csak azok hoznak nevére tisztességet, azok méltók Mesterükhöz, akik igyekeznek megmenteni az elveszetteket.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, II. köt., 282–285. o.)

„Egység és szeretet tanítványai körében – ezért imádkozott Megváltónk, mielőtt keresztre feszítették. Nem önmagáért aggodott a kereszt kínja előtt, hanem azokért, akiket megbízott földi munkája folytatásával. Kemény megpróbáltatások vártak rájuk, de Jézus látta, hogy a legnagyobb veszély számukra a keserűség és pártoskodás lelkülete lenne. Ezért imádkozott így: »Szenteld meg őket a Te igazságoddal: a Te Igéd igazság. Amiképpen Te küldtél engem

e világra, úgy küldtem én is őket e világra. Én értük odaszenteltem magamat, hogy ők is megszentelteké legyenek az igazságban. De nemcsak őértük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd énbennem, hogy mindnyájan egyek legyenek, amint Te énbennem, Atyám, és én Tebenned, hogy ők is egyek legyenek mibennünk, hogy elhiggye a világ, hogy Te küldtél engem.« (Jn 17,17–21)” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, II. köt., 77–78. o.)

Kérjük az Úrtól, hogy távolítson el a szívünkől minden akadályt, és tanítson meg minket egymást tiszta szívből, buzgón szeretni! (1Pt 1,22) Törődjünk egymással, érdeklődjünk egymás iránt, támogassuk egymást a hitharcban és az élet gondjainak hordozásában!

Változtassunk azon a szemléleten, hogy akkor ápoljuk majd a kapcsolatot hittestvéreinkkel, ha saját dolgaink végére érünk, ha saját gondjainkat már letettük! Ha így gondolkodunk, akkor soha vagy csak nagyon ritkán jutunk hozzá, hogy meglátogassunk egy testvért, meghívjuk magunkhoz, vagy felhívjuk valakit, vagy pedig megkeressük néhány szeretetteljes sorral! Azért apad el köztünk a testvéri szeretet, mert ki-ki igazolva érzi magát, hogy sok munkája, gondja miatt nem jut el testvéréhez.

Isten nem akarja, hogy egy is elveszen az övéi közül, akiket a vérén váltott meg. Szeressük hát egymást úgy, ahogyan Ő szeret mindnyájunkat! Támogassuk egymást mint küzdőtársak, mint szerető testvérek!

Számon tartjuk-e a testvéri kapcsolatok terén elkövetett hibáinkat és mulasztásainkat? Kérjük-e Isten bocsánatát ezekért, és segítségül hívjuk-e Őt, hogy Szentleke által valódi változás álljon be testvéreinkhez való viszonyulásunkban? Milyen lépéseket látunk fontosnak ennek érdekében?

December 5., szerda

Együttérzünk-e a veszendő tömegekkel, munkálkodunk-e értük?

„Ne szánjam-e Ninivét, a nagy várost, amelyben több van tizenkétszer tízezer embernél, akik nem tudnak különbséget tenni jobb és bal kezük között?” (Jón 4,11)

„[Amit] megcselekedtetek eggyel az én legkisebb atyámfiai közül, azt énvelem tettétek meg.” (Mt 25,40)

Jelenlegi állapotunk, ahogyan Isten látja

„Isten a mai időben is elhívta az egyházat – mint régen Izráelt –, hogy a föld világosságául szolgáljon. Az igazság hatalmas bárdjával – az első, második és harmadik angyal üzenetével – elválasztotta őket az egyházaktól és a világtól, hogy szent közelségébe vonja e népet. Törvénye őrizőivé tette őket, és rájuk bízta a korunknak szóló nagy igazságokat. Mint a régi Izráelre bízott törvények, ezek is szent megbízatást jelentenek, s mindezt közölnünk kell a világgal... De a világot uraló bűnök behatoltak a gyülekezeteinkbe és azok szívébe, akik Isten különleges népének tartják magukat... Az ószövetségi egyházban tapasztalt engedetlenség és kudarc jellemzi – csak még nagyobb mértékben – azt a népet, amely ezt a nagy világosságot nyerte.

A gyülekezet tagjai láthatják, hogy a vég közel van. Látják a tömegeket, amelyek naponta áthágnak Isten törvényét. Mégis jobban érdekli őket munkájuk, gazdagságuk, áruik, ruháik és gyomruk,

mint azoknak a férfiaknak és nőknek a sorsa, akikkel majd találkozniuk kell az ítélet napján. Alszik a nép, amely állítja, hogy engedelmeskedik az igazságnak. Ha ébren lennének, nem vennék ilyen könnyen a dolgokat. Az igazság szeretete kihalóban van szívükből. Példájuk alkalmatlan arra, hogy meggyőzze a világot: nagyobb igazságnak vannak birtokában, mint bárki más a földön...

Testvéreim, sokan közületek azzal a kifogással tartják távol magukat a munkától, hogy képtelenek másokért dolgozni. Kérdezem: Isten tett tehetetlené?... Nem adott-e Isten legalább egy talentumot, hogy azt fejleszd? A háború alatt akadtak férfiak, akik beteggé tették vagy megcsonkították magukat, hogy ne kelljen bevonulniuk, alkalmatlanok legyenek a katonai szolgálatra. Sokan ugyanezt tették Isten ügyével kapcsolatban. Megcsonkították testi-lelki képességeiket, és ezért képtelenek elvégezni a munkát, amelyre pedig oly nagy szükség van... Akik világosságot és igazságot nyertek, maroknyi nép csupán. Mégis e kicsiny csapat mindenre és bármire latba veti erejét, csak arra nem, hogy megtanuljon lelkeket menteni a halálból? Csoda-e, ha a gyülekezet gyenge és eredménytelen? Csoda-e, hogy Isten csak keveset tehet népéért és népével?” (Ellen G. White: *Válogatott bizonyágtételek*, II. köt., 173–177. o.)

„Ha a hitvalló keresztények teljesíteték volna a kötelességüket, mióta ott sze-

reper a nevük a gyülekezet névsorában, akkor most nem lenne olyan széles körű a hitetlenség, nem burjánzott volna el annyira a bűnözés, a gonoszság a világon. Ha a gyülekezet minden egyes tagja törekedne felvilágosítani az embereket, ezrek és ezrek csatlakoztak volna már Isten népéhez.

Mennyei lények várakoznak, hogy együtt dolgozzanak az emberekkel, de mi nem ismerjük fel jelenlétüket... A lelkesek között sem nyilvánul meg a hit, lelkesedés és igyekezet úgy, amint kellene. Sokak munkája lanyha és kedveszegett... Istenért végzett munkánk ebben az életben gyakran csaknem gyümölcstelennek látszik...” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, VI. köt., 294–299. o.)

Hogyan érinti Istent és a mennyei lényeket érzéketlenségünk és restségünk?

„Az isteni szeretet a kifürkészhetetlen mélységeket is megjárta az emberért, az angyalok pedig csodálkoznak, mennyire felszínes azoknak a hálája, akikre ez a szeretet árad. Az angyalok csodálkoznak, hogy milyen kevésbé értékeli az ember Isten szeretetét. A menny megdöbbenve szemléli az emberek iránti közömbösségünket.

Akarjuk-e tudni, mit érez Krisztus mindezek láttán? Vajon mit érezne egy apa és anya, ha tudomást szereznének arról, hogy eltűnt gyermekük mellett a hidegben és hóban csak úgy elmentek és otthagyták pusztulásra ítélve azok, akik megmenthették volna? Nem okozna ez nekik szörnyű fájdalmat, nem háborodnának-e fel? Nem vádolnák-e azokat a gyilkosokat olyan forró haraggal, mint könnyeik, és oly hevesen, mint szeretetük? Minden ember szenvedése Isten egyik gyermekének a szenvedése, és akik

nem nyújtják oda segítő kezüket pusztulásra ítélt embertársuknak, kiváltják Isten igazságos haragját. Ez a Bárány haragja.

Mindazokhoz, akik azt állítják, hogy Jézus Krisztust követik, de közömbösek voltak embertársaik szükségletei iránt, Megváltónk így szól majd a nagy ítéletnapon: »Nem tudom, honnét valók vagytok. Távozzatok tőlem mindnyájan, akik hamisságot cselekesztek!«” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 730–731. o.)

Szeretetteljes kérés és bátorítás

„A gyülekezetek kenjék meg szemüket mennyei szemgyógyító írral, hogy felismerjék a körülöttük kínálkozó számos lehetőséget. Az Úr felszólítja most a gyülekezetet, hogy fogjunk hozzá a leginkább kezünk ügyébe eső munkához. Ne tétlenkedjünk, így szólva: ki az én felebarátom? Felebarátunk az, aki a legjobban rászorul szeretetünkre és segítségünkre, akit megsebzett és megtört az ellenség... Valakinek folytatnia kell a munkát, amelyet Jézus a földön megkezdett. Az egyházat erre a célra alapították...” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, VI. köt., 294. o.)

„Pál apostol a Szentlélektől ihletve írja: »A jótéteményben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk.« A zsoltárírónál ezt olvassuk: »Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jön elő, kévéit emelve.» (Gal 6,9; Zsolt 126,6) S bár az örök, végső jutalom csak Krisztus eljövetelekor lesz a miénk, az igaz szívből végzett szolgálat már ebben az életben jutalmat nyer...

Akik átadják magukat Istennek az embertársaikért végzett önzetlen szolgálat által, azok a dicsőség Urával működnek

együtt. Ez a gondolat megédesíti fárasztó munkájukat, megedzi akarataikat, megacélozza lelküket, erőt nyernek bármire... Mivel Krisztus, Isten és a szent angyalok közösségében élnek, mennyei légkör veszi őket körül, olyan légkör, amely egészséget áraszt a testre, élénkíti gondolkodásukat, és örömtelivé teszi a lelküket. Aki Isten szolgálatára szenteli testét, lelkét és szellemét, az szüntelenül a testi-szellemi-lelki erő új meg új adományait kapja...

„Istennek nem szándéka, hogy a lelkészekre maradjon az igazság magvetésének oroszlánrésze... A jelenleg tétlen férfiak és nők százai végezhetnének Istennek tetsző szolgálatot. Ha elvinnék az igazságot barátaik és szomszédai otthonába, hatalmas munkát végezhetnének a Mesterért... Ha alázatosak, tapintatosak és istenfélők, többet tehetnek a családok szükségleteinek betöltéséért. Miért nem aggódnak a hívők mélyebben és őszintén azokért, akik Krisztustól távol élnek? Miért nem jönnek össze ketten vagy hárman, hogy Istenhez könyörögjenek embertársaikért?” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VII. köt., Elfogadható szolgálat c. feje.)

„Időnként az utunkba kerülő nehézségek igen elbátortalanítóak lesznek, és a munka nagysága is megrémít. Isten segítségével azonban szolgálói győzelmet aratnak... Amikor a gyülekezet ráébred szent hivatására, akkor majd sokkal több odaadó és meghallgatásra találó ima száll fel a mennybe, kérve, hogy a Szentlélek mutassa meg Isten népének a lelkek megmentésére irányuló kötelességét...

A gyülekezet állapota akkor nem fog hanyatlani, ha a tagok a kegyelem trónjához folyamodnak segítségért, hogy képesek legyenek együttműködni a romlás

szélén álló emberek megmentéséért végzett munkában. Napjainkban nem annyira pénzre, talentumra, tanultságra vagy ékesszólásra van szükség, mint inkább alázattal ékesített hitre...

Amikor az isteni hatalom egyesül az emberi erőfeszítéssel, a munka úgy terjed majd, mint tűz a tarlón.” (Ellen G. White: *Válogatott bizonyságtételek*, II. köt., 358., 361. o.)

A hűséges bizonyságtételek jutalma

„Milyen is lesz majd azok hálája, akik a menny udvaraiban köszöntenek bennünket, amikor megértik, hogy aggódva, szeretettel szívünkön viseltük a sorsukat, hogy üdvözülhessenek! Istennek és a Bárányának adnak hálát a megmentésükért. Mégsem csökkenti a Teremtő dicsőségét, ha azoknak is kifejezik hálájukat, akiket Isten a megmentésükért használt fel.

Az üdvözültek megismerik majd azokat, akik a megfeszített Jézusra terelték figyelmüket. Milyen boldogan fognak beszélgetni velük! »Amikor a sötét kétségbeesés hitelenségbe kötözte lelkeket, az Úr elküldött hozzám – mondják –, hogy reménységről és megnyugvásról szólj nekem. Élelmet hoztál, és megnyitottad előttem a teremtő Isten Szavát. Ráébresztettél lelki szükségleteimre. Úgy bántál velem, mintha a testvéred lettem volna.«

Milyen hallatlan öröm lesz majd ott, amikor az üdvözültek összetalálkoznak, s köszöntik azokat, akik felelősnek tartották magukat értük!” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VI., 310–312. o.)

Felnyitották-e szemünket, megrendítettek-e minket a fenti bizonyságtételek? Milyen változásokat látunk szükségesnek a személyes életünkben és közösségünkben?

December 6., csütörtök

Vágyakozunk-e teljes szívünk-ből a késői eső kitöltésére, és készülünk-e rá?

„Veszték erőt, miután a Szentlélek eljön
rátok, és lesztek nékem tanúim... a föld
végső határáig.” (Ap csel 1,8)

„Álljon el a hamisságtól mindenki,
aki Krisztus nevét vallja... Aki ettől magát
tisztán tartja, tisztességre való edény lesz,
megszentelt, hasznos a gazdának, minden
jó cselekedetre alkalmas.” (2Tim 2,19–21)

„KérjeteK esőt az Úrtól a késői eső idején!” (Zak 10,1)

Azok kérik ezt az áldást, akik látják, hogy Jézus eljövetele az ajtó előtt van, szívükre nehezedik a veszendő tömegek sorsa, és mindennél jobban vágyakoznak megmentésükre. Tudják, hogy bizonyosságtevésükhöz mennyei erőre van szükség, ezért nagyon értékes számukra a késői eső ígérete. Az idők jelei azt mutatják, hogy a végső események kibontakozása előtt állunk, a megjövendölt folyamatok hirtelen felgyorsulhatnak.

Ugyanakkor tudjuk, hogy méltatlanok vagyunk erre az áldásra, vakmerőség lenne azért imádkoznunk, hogy most áradjon ránk. A magvetés munkáját sem végeztük még el. Mit tegyünk? Továbbra is vonakodjunk megszívlelni az idézett igei felhívást? Mi a megoldás?

Kérjük a késői esőt, de ne úgy, mintha máris méltók lennénk rá, hanem azért könyörögjünk, hogy szenteljen meg és készítse fel minket az Úr ennek az áldásnak az elnyerésére! Fordítsuk figyelmünket azokra a bibliai igazságokra, amelyek a megszentelés törvényszerűségéről szólnak!

Megszentelődés

– nem a saját erőnk-ből, hanem Isten kegyelme és Szentlelke által

„Sokan vannak, akik megvallják Krisztust, de sohasem válnak érett keresztényé. Elismerik, hogy az ember elbukott, s így képességei meggyengültek, ...ezért nincs ereje erkölcsi eredmények elérésére. Ugyanakkor azt mondják, hogy Krisztus magára vállalt minden terhet, fájdalmat és önmegtagadást, ők pedig hagyják is, hogy azokat Ő hordozza. Azt vallják, hogy semmi más nem kell tenniük, csak hinni. Krisztus azonban így szól: »Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztjét, és kövessen engem!« (Mt 16,24) Csalódni fognak azok, akik eltökélt igyekezet nélkül, valamiféle varázslatos jellemváltozásra várnak... Félelemmel és rettegéssel kell véghezvinnünk üdvösségünket, mert Isten az, aki munkálja bennünk az akarást és a véghezvitelt, kegyelemből...

Lelki szépségünknek naponta növekednie kell. Mi azonban gyakran el-esünk az isteni minta utánzására való igyekezetünkben. Sokszor kell még térdre hullanunk gyengeségeink és hibáink miatt!... Mégsem kell elbátortalanodnunk! Imádkozzunk még odaadóbban, higgyünk még teljesebben, és próbáljunk újra, immár nagyobb állhatatossággal felnövekedni az Úr hasonlatosságára. Ne a saját erőnkben, hanem Megváltónk erejében bízunk!...

Sokan eltévesztik a helyes utat, mert azt gondolják, fel kell küzdeniük magukat a mennybe, tenniük kell valamit, hogy kiérdemeljék Isten tetszését. Segítség nélkül, saját erőből igyekeznek megjobbítani magukat. Ezt azonban soha nem érhetik el... Jézus kijelenti: »Én vagyok az út, az igazság és az élet...« (Jn 14,6) Ha saját törekvéseink által egy lépéssel is feljebb juthatnánk a létrán, Krisztus szavai nem lennének igazak. Amikor azonban elfogadjuk Krisztust, jó cselekedetek jelennek meg életünkben annak gyümölcsöző bizonyítékaiként, hogy az élet útján járunk, hogy Jézus Krisztus az utunk, hogy a mennybe vezető igaz ösvényen megyünk előre...

Jézus azért jött, hogy a példaképünk legyen, és megértesse velünk, hogy isteni természet részeseivé válhatunk... Van hatalma az embernek a gonosz megtagadására. Ezen a hatalmon sem a föld, sem a halál, sem a pokol nem vehet diadalmat. Ez a hatalom Krisztuséhoz hasonló győzelemre képesíti az embereket. Egyesülhet bennünk az isteni és az emberi természet.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, I. köt., 287., 289–290., 299–300., 309., 337., 375–376. o.)

„Sokan hanyagságuk miatt nem részesülnek a korai esőben. Nem fogadják el mindazt az áldást, amit Isten részükre elkészített. Arra várnak, hogy a késői eső pótolja a hiányt. Úgy gondolják, hogy a kegyelem teljességének kiárasztásakor majd megnyitják szívüket és befogadják az áldást. Rémisztő tévedésben vannak ezek az emberek... Csakis azok részesülnek nagyobb világosságban, akik összhangban élnek azzal a világossággal, amelyet már elnyertek. Ha nem fejlődünk naponta a tevékeny keresztény erények gyakorlásában, nem ismerhetjük fel a Szentlélek megnyilatkozá-

sait a késői esőben. Megtörténhet, hogy a körülöttünk élők szívére hull, mi azonban sem felismerni, sem pedig elfogadni nem tudjuk...

Láttam, hogy sokan elhanyagolták a szükséges előkészület idejét. A »felüdülés« és a »késői eső« idejére tekintettek, amely majd alkalmassá teszi őket arra, hogy az Úr napján megállhassanak, és színe előtt élhessenek. Milyen sok embert láttam minden oltalom nélkül a nyomorúság idején! Elhanyagolták a szükséges előkészületet, ezért nem nyerheték el a felüdülést sem, amelyre pedig feltétlenül szükségük lett volna ahhoz, hogy megállhassanak a szentséges Isten színe előtt.

...Ha nem tanúsítunk olyan magatartást, amely alkalmassá tesz, hogy mind a korai, mind a késői esőt elnyerjük, elveszítjük lelkünket, amiért a felelősség teljességgel ránk hárul majd.” (Ellen G. White: *Korai és késői eső*, 64–65., 70–71. o.)

A nagy áldás, amelyre vágyakozunk, várakozunk és készülnünk kell

„A harmadik angyalhoz csatlakozó angyal betölti dicsőségével az egész földet. Egy világméretű munka és rendkívüli erő megnyilatkozásának a megjövendölése ez. Az 1840–44-es adventmozgalom Isten hatalmának dicsőséges megnyilatkozása volt. Az első angyal üzenete eljutott a világ minden misszióállomására, és egyes országokban olyan érdeklődés támadt a vallás iránt, amelyre a 16. századi reformáció óta nem volt példa. De mindezt túlszárnyalja majd az a hatalmas megmozdulás, amely a harmadik angyal utolsó intését viszi a világnak.

Ez a munka hasonló lesz a pünkösdi eseményekhez. Miként az evangélium hirdetésének kezdetén a Szentlélek kiára-

dásával a »korai eső« hullt, az evangélium lezárulásakor a »késői eső« hullik majd, hogy beérlelje a termést. »Ismerjük hát el, törekedjünk megismerni az Urat. Az Ő kijövele bizonyos, mint a hajnal, és eljön hozzánk, mint eső, mint késői eső, amely megáztatja a földet.« (Hős 6,3) »Ti is, Sionnak fiai, örvendezetek és vigadjatok az Úrban, a ti Istenetekben, mert megadja néktek az esőt igazság szerint, korai és késői esőt hullat néktek.« (Jóel 2,23)

Nem lesz kisebb az erő, amellyel Isten az evangéliumhirdetés hatalmas munkáját lezárja, mint amilyenel ezt a munkát elindította. A próféciák, amelyek az evangélium hirdetésének kezdetén a korai eső kiadásában teljesedtek, annak lezárulásakor, a késői esőben ismét teljesedni fognak. Ez a »felüdülés ideje«, amelyet Péter apostol előre látott.

Isten szolgálói szent lelkesedéstől fénylő arccal sietnek egyik helyről a másikra, hogy hirdessék a menny üzenetét. Az egész földön szól majd általuk a figyelemztetés. Csodálatos dolgok történnek, a hívők munkáját jelek és csodák kísérik...

Az üzenet nem annyira érveléssel, mint inkább Isten Lelkének mélységes meggyőző ereje nyomán terjed majd. Az érvek már korábban elhangzottak, a magvetés megtörtént, most a mag kikel, és termést hoz...

A fénysugarak mindenhol bevilágítanak, az igazság tisztán felragyog. Isten őszinte gyermekeit a családi és egyházi

kapcsolatok nem tudják már visszatartani, elszakítják ezeket a kötelékeket. Az igazság mindennél drágább lesz számukra. Az igazság ellen szövetkező erők ellenére sokan az Úr oldalára állnak.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, 543–545. o.)

„Ma adjuk át magunkat Istennek, hogy megtisztíthasson bennünket minden önzéstől, gyűlölködéstől, féltékenységtől, gyanakvástól, civakodástól, és minden mástól, ami meggyalázhatná Istent. Ma szerezzünk magunknak tiszta edényeket, hogy felkészülhessünk a mennyei harmatra, a késői eső fogadására.

A késői eső megérkezik, és Isten áldása betölt minden szívet, amely megtisztult a bűn szennyétől. Ma az a kötelességünk, hogy adjuk lelkünket Krisztusnak, s így felkészülhessünk az Úr színe előtt jövő felüdülésre, és a Szentlélek általi keresztségre.” (Ellen G. White: *Korai és késői eső*, 127. o.)

A késői esőt közvetlenül a hét utolsó csapás előtt fogja kiárasztani Isten (Jel 18,1–5). Csakis azokra hull azonban, akik előzetesen a megszentelődés magas fokára jutottak, valamint tevékenyek voltak a magvetés munkájának elvégzésében. Késlekedhetünk-e még azzal, hogy esedezzünk megtisztulásunkért, és együtt munkálkodjunk a Szentlélekkel megszentelődésünkért? Halogathatjuk-e azt, hogy szívvel-lélekkel, áldozatkészen vegyünk részt a magvetés munkájában?

December 7., péntek

Veszélyes késlekedésünk legfőbb oka a valódi bűnrendezés hiánya – elsősorban itt van szükségünk javulásra

*„Ha kiterjesztitek is kezeiteket,
elrejttem szemeimet előletek,
ha megsokasítjátok is az imádságot,
én meg nem hallgatom...
Távotassátok el szemeim elől
cselekedeteitek gonoszságát!”*
(Ésa 1,15–16)

Megvizsgáltuk-e alaposan azt a kérdést, hogy miért nem haladunk előre a szükséges lelki előkészületben, noha látjuk az idők jeleit, szeretnénk üdvözülni, és sokszor aggodunk, bánkódunk is langyos kereszténységünk, fogyatékos jellemünk miatt?

„Az üdvösség ismeretének” alfája?

Keresztelő Jánosról hangzott el, mi lesz a feladata: hogy „megtanítsa népét az üdvösség ismeretére, a bűnök bocsánatában” (Lk 1,77). Az az alfája vagy sarokköve az üdvösség ismeretének, hogy tudjuk, miként nyerhetünk bűnbocsánatot.

Bűnrendezés nélkül ugyanis nem lehet közösségünk Krisztussal a Szentlélek által. A Lélek nélkül viszont nincs megszentelés, nincs igazi imaélet, nem lehetséges a felkészülés a késői esőre, és nem állhatunk meg a vizsgálati ítéletben. Enélkül nem juthatunk a szent Isten közelébe, enélkül nincs üdvösség, mert a bűn elválaszt Istentől: „Nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna, és nem oly süket a füle, hogy meg ne hallgathatna, hanem a ti vétkeitek

választanak el titeket Istenetektől, és bűneitek fedezték el orcáját előttetek, hogy meg nem hallgatott.” (Ésa 59,1–2) „Nem olyan Isten vagy Te, aki a hamisságban gyönyörködne, nem lakhat tenálad gonosz.” (Zsolt 5,5) „Az Úr igaz, igazságot szeret, az igazak látják az Ő orcáját.” (Zsolt 11,7)

Nem arról van szó, hogy Isten mindjárt megvonná tőlünk kegyelmét és gondviselését, amint vétkezünk. Ezt csak azokkal teszi, akik a megkeményedés, a Szentlélek elleni bűn állapotába jutottak. Szánakozó szeretetét vétkeink ellenére sem vonja meg tőlünk: „Esőt és napfényt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak..., jóltevő a háládatlanokkal és a gonosztevőkkel is.” (Mt 5,45; Lk 6,35)

Azonban könnyen téves következtetést vonhatunk le ebből. Így gondolkozunk: Lám, nem hagyott el minket Isten, hitéletünk tehát tulajdonképpen rendben van. Valódi lelki közösségünk, szövetségi kapcsolatunk azonban így nem lehet Jézussal. Lelke nem lakozhat bennünk.

A bűnrendezés lépései:

- folyamatos önvizsgálat,
- bűnfelismerés,
- bűnbánat,
- bűnvallás,
- a bűnbocsánat elnyerése.

Ha elméletileg ismerjük ezt az utat, miért nem járjuk végig, ahányszor csak megbotlunk, elesünk?

Az önvizsgálatról

„Ki veheti észre a tévedéseket? Titkos bűnöktől tisztíts meg engem!” „Vizsgálj meg engem, ó, Isten, és ismerd meg szívemet! Próbálj meg engem, és ismerd meg gondolataimat! Lásd meg, hogy van-e nálam a gonoszságnak valamilyen útja, és vezérelj engem az örökkévalóság útján!” (Zsolt 19,13; 139,23–24)

„Krisztus követője naponta vizsgálja meg önmagát, hogy teljesen kiismerje saját viselkedését. Csaknem mindenki elhanyagolja az önvizsgálatot... Ha közelebről szemügyre vennénk mindennapi életünket, akkor megismernénk indítékainkat, és azokat az elveket, amelyek mozgatják őket. A cselekedeteknek ez a mindennapos megvizsgálása – hogy meglássuk, vajon a lelkiismeretünk jóváhagyja-e, vagy pedig elítéli tetteinket – mindazoknak szükséges, akik el akarják érni a keresztény jellem tökéletességét. Számos tettünk, amelyet jónak, sőt a bőkezűség cselekedetének tartunk, ha alaposan szemügyre vesszük, helytelen indítékok gyümölcseinek bizonyul. A szívek Kutatója megvizsgál minden indítékot, s gyakran a tettek, amelyeket az emberek lelkesen megtapsolnak, úgy kerülnek az Ő feljegyzéseibe, mint amelyek önző okokból és alantas képmutatásból fakadnak...

Mégis sokan nem gondolkodnak el, nem mélyednek el, nem ásnak le az indítékaikig. Nem ismerik fel hibáikat és bűneiket, mert nem veszik szemügyre – kendőzés nélkül, komolyan – életüket, viselkedésüket, jellemüket, s nem vetik össze Isten szent törvényével. Nem értik meg Isten törvényének kívánalmait, ezért naponta megszegik annak a törvénynek a szellemét, amelyet pedig állítólag tisztelnek.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, II. köt., 511–513. o.)

A bűnbánatról

Olykor büntudatunk van, nem lépünk viszont tovább, hanem ebben az állapotban maradunk, akár hosszú időn át is. Úgy érezzük, nincs olyan őszinte bűnbánatunk, hogy Istenhez folyamodhatnánk bűnbocsánatért. Így aztán rendszerint egymással sem rendezzük azt, amit rendezni kellene.

Mi a hiba ebben a gyakorlatban?

„Saját erőnkől nem tudunk (igazi) megbánásra jutni. Csak Krisztus által nyerhetünk bűnbánatot. Sokan tévedésbe esnek, azt gondolják, hogy nem mehetnek Krisztushoz addig, amíg megbánásra nem jutnak, mivel a bűnbánat készít utat a bűnök megbocsátásához. Való igaz, hogy a bűnbánat megelőzi a bűnbocsánatot, hiszen eleve csak a töredelmes szív érzi azt, hogy Megváltóra van szüksége. De várnia kell-e a bűnösnek azzal, hogy Krisztushoz menjen, mindaddig, amíg nem bánta meg bűneit? A szükséges bűnbánat legyen talán az akadály annak, hogy a bűnös a Megváltóhoz találjon?

A Biblia sehol sem tanítja azt, hogy a bűnösnek megbánást kellene tanúsítania, mielőtt megszívlelné Krisztus hívását: »Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelttetek, és én nyugalmat adok néktek.« (Mt 11,28) Hiszen éppen a Krisztusból áradó erkölcsi hatalom és tisztaság az, ami valódi bűnbánathoz vezet. Világossá teszi ezt Péter apostol kijelentése, amelyet a zsidó főtanács előtt tett Krisztusra vonatkozóan: »Isten Fejedelemmé és Megtartóvá emelte Őt jobbával, hogy adjon Izráelnek bűnbánatot és bűnöknek bocsánatát.« (Ap csel 5,31) Éppúgy nem juthatunk bűnbánatra Krisztus Lelke nélkül, aki felébreszti a lelkiismeretet, mint ahogy bűneink sem bocsáttathatnak meg Krisztus nélkül.

Ha látjátok bűnösségeket, ne várjatok arra, hogy majd jobbá teszitek magatokat!

Sokan azt gondolják, nem elég jók ahhoz, hogy Krisztushoz jöjjenek. Arra vártok talán, hogy a tulajdon erőfeszítéseitek által jobbá lesztek? »Elváltoztathatja-e a szerecsen a bőre színét, avagy a párduc a foltosságát? Úgy cselekedhettek jót ti is, akik megszoktátok a gonoszt.« (Jer 13,23) Egyedül Istennél van segítség számunkra. Nem szabad erősebb meggyőződésre, jobb alkalmakra vagy szentebb lelkiállapotra várunk. Önmagunktól semmit sem tehetünk (Jn 15,5). Krisztushoz kell mennünk olyan állapotban, amilyenben éppen vagyunk... Óvakodjatok a halogatástól! Ne szűnjetek meg azért küzdeni, hogy elhagyjátok a bűnt, ne szűnjetek meg keresni a szív tisztaságát Jézus által! Ezrek és ezrek követtek el tévedést ebben a tekintetben, örök veszűkre.» (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, II. köt., 23–24., 28–30. o.)

Bűnvallás és bűnbocsánat

Ha Istenhez megyünk úgy, ahogy vagyunk, és mindenekelőtt valódi bűnbánatot kérünk tőle, a többi már magától következik. A Szentlélek által indított bűnbánat nyomán sürgető késztetést érzünk, hogy kendőzés és mentegetőzés nélkül megvalljuk bűneinket Istennek, csakúgy, mint annak az embernek is, akit megbántottunk. Ugyancsak a Szentlélek ad bátorítást, serkenti a hitet bennünk ahhoz, hogy – bármilyen rút vagy súlyos legyen is a bűnünk – Istenhez folyamodjunk bűnbocsánatért, Krisztus áldozatába és közbenjárásába vetett hit által. És íme az ígélet: „Ha megvalljuk bűneinket, Ő hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól.” (1Jn 1,9)

Azt a hibát kell tehát elkerülnünk, hogy bűnfelismerésünk után távol maradunk Krisztustól, és a sötétségben vesztegelünk. Ennek nyomán belekeményedik szívünkbe a bűn, vagy pedig újra és újra fellobbanó

gyümölcstelen lelkiismeretfurdalások gyötörnek, amelyek csüggedésbe, reménytelenségbe taszítanak, sőt kételyek hatalmába is kerülhetünk.

Ha az előbbiekben feltárt kritikus pontokon éberek vagyunk, ha nem engedünk bűnös természetünknek, hanem késedelem nélkül Isten segítségéért folyamodunk, akkor megnyílik számunkra az út az igazi bűnbánat és a bűnbocsánat elnyeréséhez. A valódi bűnrendezés nyomán pedig elnyerjük Isten Lelke bennünk lakozását, aki isteni természet részesévé tesz minket, és megszentelődést munkál bennünk.

Intő és bátorító bizonyságtételek

„Isten szeretetet, örömet, békét és dicsőséges győzelmet tartogat azok számára, akik lélekben és igazságban szolgálják Őt. De sokan nem állnak készen a Lélek ajándékainak elfogadására. Sokan, akik Isten választott népének tagjai közé számítják magukat, elégedetten élnek annak bizonyossága nélkül, hogy Isten igazán közöttünk van. Aki átlát a külszínen, aki olvas a szívekben, ezt mondja azokról, akik nagy világosságot kaptak: »Nem gyászolnak, nem riadnak meg lelkiállapotuk miatt!« A mennyei tanító megkérdezte: »Miféle érzécsalódás kápráztatja el lelketeket, hogy azt hiszitek, helyes alapokra építetek, és Isten elfogadja munkátokat, pedig a valóságban sok mindent a világ mintájára tesztek, és vétkeztek az Úr ellen?! Önáltatás, ha összetévesztik az istenfélelem külsőségeit az istenfélelem lelkületével és erejével.«

Eljött az újjáéledés ideje! Ha az ébredés és az imádság lelkülete tettekre sarkall minden hívőt, ha eltűnik a gyülekezetből a viszály és a versengés lelkülete, akkor közelebb húzódnak egymáshoz azok, akik eddig nem éltek keresztény közösségben egymással. Egy helyes úton tevékenykedő gyülekezeti tag másokat is rávezet, hogy

együtt esedezzenek a Szentlélek valóságosan tapasztalható jelenléteért. Akkor nem lesz zűrzavar, mert minden a Szentlélek elgondolásával összhangban történik majd. Eltűnnek a hívőt hívőtől elválasztó korlátok. Mindnyájan szívből kérik: »Jöjjön el a Te országod! Legyen meg a Te akaratod!«

...arról a feladatról írtam, amelyet az utolsó generálkonferencia ülészak elvégezhetett volna, ha a bizalmi állásokat betöltő férfiak követik Isten akaratát... Bezárták az ülést, az áttörés elmaradt. Nem alázták meg magukat az Úr előtt, amint kellett volna, és nem részesültek a Szentlélekben.

Ekkor látomást kaptam, és mintha Battle Creekben lettem volna egy jelenet tanúja. A Szentsátor nevű imaház nagytermében jöttünk össze. Ima után dicsőretet énekeltünk, majd újra imádkoztunk. A legbuzgóbb könyörgésekkel ostromoltuk Istent. A Szentlélek jelenléte ütötte rá pecsétjét az összejövetelre. Egyikünk felállt, s elmondta, hogy a múltban nem volt egy akaraton néhány testvérével, nem szerette őket, de most világosan látja önmagát. Ünnepelesen ismételte el a laodiceai gyülekezetnek szóló üzenetet: »Ezt mondod: gazdag vagyok és meggazdagodtam, semmire nincs szükségem, és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, nyavalyás, szegény, vak és mezítelen... Önégységekben pontosan ezt gondoltam – tette hozzá. – Most látom, hogy ilyen vagyok. Megnyílt a szemem. Kemény és igazságtalan voltam. Azt képzeltem, hogy igaz vagyok, de megtört a szívem, s tudom, hogy rászorulok az Úr tanácsára, aki alaposan vizsgál minket...«

A beszélő ezután azokhoz fordult, akik leborulva imádkoztak, és így szólt: »Munka vár ránk: be kell vallanunk bűneinket, s meg kell aláznunk szívünket Isten

előtt.« Megtört szívvel bűnvallomást tett, majd odalépett néhány testvérhez, kezét nyújtotta nekik, és bocsánatot kért tőlük. A megszólítottak felálltak, ők is bűnvallomást tettek, bocsánatot kértek. Majd egymás vállára borulva sírtak. Az egész gyülekezetben futótűzként terjedt a bűnvallomás lelkülete. Mintha csak pünkösdi lett volna. Isten dicsőretét énekeltük csaknem reggelig.

Többször hallottam e szavakat: »Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem, légy buzgóságos azért és térj meg. Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek. Ha valaki meghallja az én szómat, és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, vele vacsorálok, és ő énvelem.« Senki sem látszott túl rátartinak ahhoz, hogy szívből jövő vallomást tegyen. Tekintélyes testvéreink jártak elől, akikben azelőtt nem volt bátorság bevallani bűneiket. Örömmujongás hangzott, amilyen még nem volt a Szentsátorban.

E látomás után kis ideig azt sem tudtam, hol vagyok. A toll még a kezemben volt. Valaki így szólt hozzám: »Ez történhetett volna. Az Úr várt, hogy mindent megtegye népéért. Az egész menny várakozott, hogy kegyelmes lehessen.«

Arra gondoltam, hol is tartanánk már, ha a világtanács legutóbbi értekezletén alapos munkát végeztünk volna. Csalódás lett úrrá rajtam, amikor rájöttem, hogy aminek szemtanúja voltam, csak álom.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 247–251., 104–106. o., a bizonyságtétel dátuma: 1903. január 5.)

Fontoljuk meg, hogy milyen hatalmas áldások nyílnak meg számunkra azonnal, ha megtesszük a bűnrendezés szükséges lépéseit! Gondoljuk át egyénileg, miben, mennyiben hiányos a bűnrendezés az életünkben, és könyörögjünk, hogy Isten Lelke gyökeres változást munkáljon bennünk e tekintetben.

December 8., szombat

Hogyan lehetünk a mennyei erő részeseivé a „küzdő imádság” által?

„Küzdöttél Istennel... és győztél”
(1Móz 32,28)

A „küzdő imádság” példái

„És mondta [Jákób]: ...Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engem...”
(1Móz 32,26)

„[Jézus] az Ő testének napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani Őt a halálból, és meghallgattatott az Ő istenfélelméért. Ámbár Fiú, megtanulta azokból, amiket szenvedett, az engedelmességet. És tökéletességre jutva örök üdvösség szerzője lett mindazok számára, akik neki engedelmeskednek.” (Zsid 5,7–9)

Az idézett igék különösképpen fontosak a végidőben élő keresztények számára. Jákób nevezetes imaküzdelme előképe annak a lelki küzdelemnek, amelyet Isten népe közvetlenül Jézus dicsőséges megjelenése előtt él át (Jer 30,5–7). Ezt megelőzően meg kell már tanulnunk a küzdő imádságot, tapasztalatot kell szereznünk az így elnyerhető győzelemről.

Ugyancsak a végidő gyülekezetéről olvassuk a Bibliában: „Jézus hite”, vagyis az övéhez hasonló hitélet gyakorlása által lesznek győztesekké. Azt is olvassuk róluk, hogy „követik a Barányt – azaz Jézust –, valahová megy”, mindenben követik tehát a Megváltót, az imaéletében is (Jel 14,4–12).

Miért kell megtanulnunk a küzdő imádságot?

„A ránk váró küzdelem és győtrelem olyan hitet igényel, amely elvisel fáradtságot, késedelmet és éhséget, olyan hitet, amely a kemény próba idején sem lankad. A kegyelemidő alatt mindenki felkészülhet erre a próbára. Jákób azért győzött, mert állhatatos és céltudatos volt. Győzelme a kitartó ima hatalmát bizonyítja. Akik megragadják Isten ígéreteit, mint Jákób, s olyan buzgók és állhatatosak, amilyen ő volt, azok hozzá hasonlóan győzni fognak. De akik nem hajlandók önmagukat megtagadni, és Istennel küzdeni, akik nem imádkoznak áldásaiért buzgó kitartással, azok nem kapnak áldást. Küzdeni Istennel – mily kevesen tudják, mit is jelent ez! Mily kevesen tárták fel egyszer is lelküket hő vággyal Isten előtt annyira, hogy minden idegszáluk megfeszült! Amikor a kétségbeesés hullámai leírhatatlan erővel csapnak át az esedklő emberen, mily kevesen kapaszkodnak törhetetlen hittel Isten ígéreteibe!

Ha a hírnökök, akik az utolsó ünnepélyes intést viszik a világnak, nem hidegen, unottan, közömbösen kérnék Isten áldását, hanem buzgón és hittel, miként Jákób, sok olyan helyet találnának, ahol elmondhatnák: »Láttam Istent színről színre, és megszabadult az én lelkem.« (1Móz 32,30) A menny a győztesek közé sorolná őket.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/ Korszakok nyomában*, 552–554. o.)

Mit jelent ez a fogalom: „küzdő imádság”?

A küzdő ima Jákób életében a következőket jelentette:

„A Jabbók partján töltött gyötrelmes éjszakán, amikor úgy tűnt, hogy közvetlenül a pusztulás előtt áll, Jákób megtanulta, milyen hiábavaló az emberi segítség, mennyire alaptalan az emberi erőbe vetett bizalom. Belátta, egyedüli csak attól várhat segítséget, aki ellen oly gyalázatos módon vétkezett. Gyámoltalansága és méltatlansága tudatában esedezett Istenhez a töredelmes szívű bűnösöknek ígért kegyelemért. Ez az ígéret volt a biztosítéka, hogy Isten megbocsát és elfogadja őt. A menny és a föld elmúlnak, de Isten szava megáll mindörökké – ebbe kapaszkodott félelmetes küzdelmei közepette.

Amikor Jákób kétségbeesésében megragadta az angyalt, és könnyhullatás közepette esedezett hozzá, a mennyei hírnök, hogy hitét próbára tegye, szintén emlékeztette bűnére, és távozni akart tőle. Jákób azonban nem engedte, hogy elutasítsa őt. Hiszen tapasztalta, hogy Isten kegyelmes, ezért irgalmának karjába vetette magát. Bűnbánatára hivatkozott, és szabadulásért könyörgött. Amikor visszatekintett életére, majdnem elcsüggedt, azonban szorosán átkarolta az angyalt, és gyötrelmes sírással tárta elé kérelmét, mindaddig, amíg kivívta a győzelmet.

Jákób története a bizonyíték arra, hogy Isten nem veti el azokat, akiket a bűn ugyan a hálójába kerített, de őszinte bűnbánattal visszatértek Őhozá. Önmaga alárendelése és bizakodó hit által nyerte el Jákób azt, amit elveszített, amikor a saját erejével akart harcolni. Isten így tanította meg szolgáját arra, hogy csakis isteni erő és kegyelem ad-

hatja meg számára a sóvárgott áldást. Az utolsó napokban élők ugyanezt tapasztalják majd. Amikor veszedelmek környékeznek őket, és csüggedés tör a lelkükre, az engesztelő áldozat érdemeibe kell kapaszkodniuk. Semmit sem tehetünk magunktól, tehetetlen érdemtelenőségünkben a megfeszített és feltámadott Üdvözítő érdemeiben kell bízunk. Soha senki nem veszhet el, amíg Őbenne bízunk.

Jákób győzött, mert kitartó és eltökélt volt... Ilyen győzelmek csak az ima titkos helyein, Isten fogadótermeiben születnek, amikor a komoly, tusakodó hit belekapaszkodik a Mindenható karjába.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 200–204. o.)

Mit jelentett a küzdő ima Jézus életében? Gondoljuk át Zsid 5,7–9 bizonyágtevését! Az evangéliumok Jézus egyetlen imaküzdelmét örökítik meg részletesebb leírással, haláltusáig menő esedezését a Getsemáne-kertben. Az idézett ige szerint magányos imádságaiban is gyakran imádkozott így Jézus.

Lukács evangéliuma 6. fejezetében olvassuk: „Azokban a napokban kiment a hegyre imádkozni, és az éjszakát Istenhez való imádkozásban töltötte. Amikor megvirradt, előszólította tanítványait... Az egész sokaság igyekezett őt illetni, mert erő származott belőle és mindenkit meggyógyított.” (12–13.19)

Az igazi imádság azért igényel bizonyos időt, mert az a legfőbb rendeltetése, hogy a lelki átformálódás ideje, alkalma legyen. Megnyitjuk szívünket a Szentlélek befolyása előtt, s átadjuk neki, hogy Ő teremtsen bennünk teljes összhangot Istennel, az Ő akaratával. Ez a legtöbbször magában foglalja az önmagunkkal vívott küzdelmet is.

Jézusból „erő származott” az egész éjszakát igénybe vevő imádság után. A belső megújulással gyakran együtt jár a fizikai erőtöbblet elnyerése is. Ez az erő a Szentlélek bennünk és velünk együtt munkálkodó jelenlétéből származik.

Összegzés

Két nagy, minket a bűnbe sodró ellenséggel szemben kell használnunk a küzdő ima fegyverét: egyrészt a félelem és a csüggedés ellen, másrészt az énszerető, ösztönös természetünk követelő igényei ellen. Imában küzdeni ezek legyőzéséért azt jelenti, hogy Istennel együtt, az Ő segítségét igénybe véve harcolunk ellenük. Tehát nem egyedül vesszük fel a harcot ezekkel, hanem imádságunk folyamán újra meg újra kérjük, megragadjuk Isten Lelke segítségét a belülről támadó rohamok ellen, és kitartunk a küzdelemben, míg csak tökéletes győzelmet nem nyerünk a félelem szorításával, Sátán vádjával, csüggesztésével, valamint saját énünk, természetünk ellenkezésével szemben.

Az imádság folyamán azt kérjük, hogy Isten tisztítsa meg szívünket, teremtsen benne az Ő akaratával való teljes összhangot. Sokszor nem tudjuk ezt azonnal és

teljes szívből kérni, mert énünk másik fele tiltakozik, lázad az önátadás ellen. Éppen ezért lesz az imádságból küzdő imádság. Mert amint természetünk belső ellenkezését tapasztaljuk, nem feladjuk az imádságot, hanem legbensőbb énünk istenfélelmével annál jobban kapaszkodunk Isten hatalmas karjába, annál jobban kiáltunk segítségéért, míg csak vissza nem nyerjük belső szabadságunkat, míg csak egész lényünk összhangba nem jut akaratumk igazi döntésével.

„Jézus hitét” követni a gyakorlatban annyira, mint Jézus imaéletét követni. Mert a hit lényege az önátadás, ezt pedig csak a Jézus könyörgéseihez hasonló küzdő imádság által tudjuk megvalósítani. A kitartó, küzdő imádság folyamán beérik és teljessé lesz bennünk a hit. Ennek következményeként felruháztatunk mennyei erővel.

„Szorongat” bennünket a Megváltó iránti hálatartozásunk (2Kor 5,13), és éhezünk, szomjúhozunk-e az igazzá válást (Mt 5,6) olyannyira, hogy gyakorolni kezdjük a küzdő imát? Imádkozhatunk-e azért is, hogy Isten Lelke adjon bátorságot nekünk ehhez?

